

Mythologia, Francfort, 1581 - X [80] : De Paride

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre X

Ce document est une version augmentée de :
[Mythologia, Venise, 1567 - X \[80\] : De Paride](#)

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VI

[Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 23 : De Paride](#) a pour résumé ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre X

[Mythologie, Paris, 1627 - X \[80\] : De Pâris](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre X

[Mythologie, Lyon, 1612 - X \[80\] : De Paris](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia*Francfort, 1581 - X [80] : De Paride, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 30/11/2025 sur la plate-forme EMAN :
<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/6132>

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

Langue(s)Latin

Paginationp. 1055-1056

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Paris](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

De Titanibus.

Titanum fabula non quidem ad mores componendos, sed ad naturæ negotia explicanda, conficta est: qui dicti sunt aduersus Iouem arma cepisse, & rursus ab eo fuisse in tartarum deiecti, quia naturalia corpora corruptioni obnoxia videntur quidem sempiternis illis cœlestibus corporibus se velle æquiparare, cum tamen ad interitum citò prolabantur, quamuis singulæ formæ animantium sint sempiternæ. Has igitur formas siue Titanes patres hominū ac Deorum, & omnium animantium fontem appellarunt. Quidam Solē Titana putarunt esse, alij crassiora elementa, quæ ob suam materiam inferius detruuntur à vi superna.

De Gigantibus.

Sic etiam Gigantum fabula illorū arrogantiam deprimit, qui confisi magnitudine suarum virium, vel religionem Deorum, vel Deos ipsos parui faciunt. Nam certè quidem qui plurimum valent viribus, illi minimum pollent ingenio. Hic igitur cum impudentes, & temerarij, & crudeles, & ad omnia flagitia propensi sint, faciliè Dei ultionem in se conuertunt, cum nullum scelus deniq; impunè committatur. quare cœlesti fulmine icti sempiternis supplicijs apud inferos, & perpetuis miserijs fuerunt addicti.

De Typhone.

Ad explicandam ventorū quoq; naturam, vel incendiorum subterraneorum, non inelegantem fabulam de Typhone antiqui excogitarunt, qui capite illum cœlum pertingere dixerunt, & altera manu orientem, altera occidentem pertingere. Venti enim à superiore aeris parte è nubibus perflare incipiūt, & vel orientem vel occidentem versus latissime perflant. Ad coheritatem ventorum exprimendam totum corpus plumis testum Typhonis esse dixerunt, cui plura erant capita propter vires ventorum multiplices: cum enim aliquando sint noxij, Typhoni viperaarum spiras circa crura tribuerunt. Hunc Iupiter cōpressit, quia cœli & solis rēperies his moderatur. Quam tamen fabulam alij ad historiam deduxerunt.

De Paride.

Postea vt non solā à temeritate & arrogantia homines abstinerent, sed ab omni parum honesto animi impetu, qui se dignos putant, vt cæteris dominantur: Paridem finxerunt pro

libidine opes ingentes, & sapientiam Dearum neglexisse: atque illud iudicii obstinatè à suis postea defensum vniuersum Asiæ imperium funditus euerisse. Sic igitur ad imperatorias virtutes homines per hanc fabulam adhortabantur, ad temperantiam scilicet, & sapientiam, & Deorum metum, cum neque nobilitas, neque vires, neque opes dignæ sint imperio, si sapientia, & ijs virtutibus, quæ necessariæ sunt, cæteris imperantibus careant. Quis enim vel improbo vel stulto iudicio diu latari poterit? aut cui non vel sua scelera tandem molesta sunt? neque igitur temeraria iudicia fierent, & ut quantæ calamitatis autor sit libidinofus & dolosus iudex ciuitatibus admoneremur, hæc ficta sunt ab antiquis.

De Actæone.

Atque cum ad beneficentiam & liberalitatem & humanitatem nos sapientes per superiores fabulas adhortarentur, omniumque scelerum fundamentum esse obliuionem acceptorum beneficiorum existimarent, significabant per Actæonis fabulam non in quousvis, sed in viros bonos tantum beneficia conferri conuenire: quia quæ ingratæ sunt hominibus, non solum amittuntur, sed absumuntur vires quæ viris bonis adiuuandis foret opportune. Ne igitur honori, facultatibus, viresque nostræ insidiatores nostris sumptibus aleremus, & ut prudentiores essemus omnes in conferendis pro viribus nostris beneficijs, hæc fabula admonebamur. Significat præterea deuitandam esse omnibus curiositatem, & earum rerum studium, quæ nihil ad nos pertinent, quoniam multis perniciosa fuit ætæonorum consiliorum principum cognitio.

De Hercule.

Vt autem demonstrarent sapientiam esse donum Dei, nullamque virtutem esse sine diuina voluntate, Herculem, quæ fortitudo est, & probitas, & animi magnitudo in omnibus vitijs profligandis, voluptatibusque conculcandis, Iouis filium finxerunt. proximè enim ad diuinam naturam vel viuentes accedunt, qui per summam integritatē & beneficentiam in omnes cum summa omnium laude suam ætatem transigunt. Vt autem ad hoc incitemur, non erit inutile alienæ virtutis exemplum, atque in primis superbia, & ira, & arrogantia, & animi furor nostra grauissima placanda sunt, omnis crudelitas ex animo tollenda, omnes illegitimi animi motus reprimendi, omnis volu-